

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 7.

18de februar 1894.

20de aarg.

Sra et menageri.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. koster bet for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Et Norge koster bet 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af Bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Syvende lektse.

Det andet bud.

II. Befalingen.

ABC-klassen: }
Katekismus-klassen: } Salme 50, 15:
„Kald paa mig paa nødens dag, saa vil jeg udfri dig, og du skal prise mig.“

Forklarings-klassen: Salme 50, 15; Matt. 7, 7: „Beder, saa skal eder gives! Eder, saa skal I finde! Banter paa, saa skal der luttles op for eder!“ og Ef. 5, 20: „Siger altid Gud og Faderen tak for alle ting i vor herres Jesu Kristi navn!“

T i n k.

1. Hvad godt er paadubt i det andet bud? Den rette brug af Guds navn.
2. Naar bruger vi Guds navn ret? Naar vi i al vor nød paakalder det, beder, lover og takker.
3. Hvem paakalder Guds navn? De, som i al nød og modgang søger hjælp hos Gud. Jakob, da Elau foun imod ham (Bbh 17), og Solderen i templet (Bbh 71).
4. Hvad falder det her, at man uden netop at være i nød søger noget godt hos Gud? Det falder at b e d e. (Etieler (Bbh. 13).
5. Hvorfor bør vi paakalde Guds navn og bede til ham? Fordi han har sagt, at vi skal gjøre det, og lovet at høre os (Salme 50, 15; Matt. 7, 7).
6. Hvad siger Gud, at vi skal gjøre, naar han har udfriet os fra nøden? Vi skal prise ham.
7. hvilket ord i Luthers forklaring til det andet bud betyder det jamme som prise? Ordet love.
8. Naar priser og lover vi Gud? Naar vi med glæde taler eller synger om, hvor stor og god vor Gud er. (Etieler (Bbh. 13).
9. Naar Gud er saa god, at han udfri os af al nød og hører vore bønner, hvad er vi da skyldige til? At takke ham.
10. Naar takker vi Gud? Naar vi med glæde tænker paa, hvad godt han har gjort os og venter ham for det.
11. Hvor ofte bør vi takke Gud? Altid (Ef 5, 20).
12. Hvorfor det? Fordi vi altid faar noget godt fra ham.
13. Men han lader jo ogsaa nød og modgang komme til os? Og saa for det, ja for alle ting, bør vi sige ham tak. Da Job havde mistet børn og gods, sagde han dog: „Herren gab, Herren tog, Herrens navn være Lovet!“ (Bbh. 48).
14. Hvorfor bør vi som Job takke Gud ogsaa for nød og modgang? Fordi han vil lade ogsaa nød og modgang tjene os til gode.

Lessons for the Sunday School.

Seventh Lesson.

THE SECOND COMMANDMENT.

II. What God therein bids us do.

ABC Class: } Psalm 50, 15.—“Call
Catechism Class: } upon me in the day
of trouble: I will deliver thee, and
thou shalt glorify me.”

Explanation Class: Psalm 50, 15; Matt. 7, 7.—“Ask, and it shall be given you; seek, and ye shall find; knock, and it shall be opened unto you,” and Eph. 5, 20.—“Giving thanks always for all things unto God and the Father in the name of our Lord Jesus Christ.”

INSTRUCTION.

1. what does God in the second commandment bid us do? He bids us make the right use of his name.
2. when do we make the right use of God's name? when we in every time of need call upon him and worship him with prayer, praise, and thanksgiving
3. when do we call upon God? when we in every time of need seek help from him. Jacob, when he was to meet Esau (B. H. 17), the publican in the temple (B. H. 71).
4. when we, without being in direct need, ask something of God, what is such asking here termed? *Prayer*.
5. why ought we call on God's name and pray to him? Because he has told us to do so and promised to hear us (Psalm 50, 15; Matt. 7, 7).
6. what does God tell us to do, when he has delivered us from trouble? He tells us to glorify him.
7. what word in Luther's explanation of this commandment means the same as glorify? The word *praise*.
8. when do we praise or glorify God? when we with joyful hearts sing or speak of the greatness and goodness of God. Eliezer (B. H. 13).
9. what ought we to do, when God is so good to us, that he delivers us from trouble and hears our prayers? We ought to *give thanks* unto him.
10. when do we thank God? when we with gladness think of his mercy towards us and praise him for it.
11. How often ought we to thank God? Always (Eph. 5, 20).
12. why? Because he is always showing us mercy.
13. But he also lets us meet with troubles? Yes, but even for that, yea, for all things ought we to give thanks. when Job lost his children and all his property, he said: “The Lord gave, and the Lord has taken away; blessed be the name of the Lord.”
14. why ought we to thank God for troubles, as Job did? Because it is for our good, that God sends them to us.

Skal bibelen blive ret forstaaet, maa der altid være to om at læse den: mennesket og den Helligaand.

Den sorte pirat.

Af en sjømands erindringer.

aaaret 1874 var jeg sliksgut ombord paa en liden skonart, som havde tolv kanoner, otte nipundere og fire sekspundere. Den var et prægtigt, letseilende fartøj, som man skulde have vanskelig for at finde magen til. Vi laa og krydsede udenfor Honduras efter allsens røverpat, men især havde vi øinene efter en person af sort ansigtsfarve, som havde valgt det vestindiske hav til flueplads for sine grusomme røverier. Denne kjætring var kendt under navnet „den sorte pirat“. Han havde en hæmpemæssig legemsbygning og et vildt udseende, og hans mandskab bestod af omtrent 150 mand, der var rømlinger af enhver sort, for en stor del folk, som paa grund af flere forbrydelser havde maattet forlade sine hjem. Dette skjandige sjørøverpat havde allerede overfalot flere skibe, havde dræbt mandskab og passagerer, plyndret, hvad der var ombord, og derefter stukket skibene ibrand. Undertiden havde de øvet de største grusomheder mod sine fanger.

Rhyterne om sjørøvernes styrke var dog saa ubestemte og modsigende, at man ikke kunde sætte nogen endelig tilid til dem; men hvorledes det nu selv forholdt sig i saa henseende, saa havde vi det faste forfæet at gjøre, hvad vi kunde for at bringe sjørøverskibet som bort bytte ind i havnen.

To dage havde vi været under seil med en stærk bris af nord-nord-vest, da vinden pludselig slog om til øst og straks efter til nord-øst. Genimod aften begyndte mørke regnskyer at trække sig sammen fra vindstiden, blæsten tiltog i styrke og syntes at ville gaa over til storm. Genimod klokken ti troede styrbordsvagten at opdage ligesom en mørk plet paa sjøen i sydvest og meldte dette til den vagthavende officer. Medens han endnu talte med denne derom, hørtes vagten i fottemasten at raabe:

„Seil ho!“

„Hvor?“ blev der spurgt.

„Ret ud i læ!“

„Hvad slags fartøj?“

„En ikke skjelne det tydeligt endnu! Nu er det netop forbundnet bag et taagestrøg.“

Det meldte bragte liv ombord. Jeg vilde

netop springe op paa fordækket, da maanen trængte sig frem gennem skyerne og kastede sit lys over sjøen et par kablelængder fra vor skonert og derpaa bortover i den retning, hvor skibet var seet. Vi lod med utaalmodighed vore blik følge maanestraalerne henover sjøen, indtil de tilslut i sit lys lod os tydelig se et hvidt seil langt borte.

Officererne begyndte at samles i en gruppe paa bagdækket og betragtede seileren dels gjennem sine kikkerter, dels med det blotte øie. Kapteinen gav ordre til den sorte skibet, og vi seilede afsted, saa sjøen sprøitede høit om baugen.

Snart kunde vi forstaa, at ogsaa den fremmede seiler havde saaget øie paa os. Ogsaa den forandrede kurs og styrede lige imod os. Ved hjælp af vore kikkerter og det stadig voksende maanelys kunde vi se, at det var en stor brig. Da den kom nærmere, spejdede jeg ud i halvmørket for om mulig at skjelne dens slag. Jeg kunde tælle ni kanonporte paa dens bredside, og tilslut fik jeg øie paa et slag med røde skruber og hvide skjerner; den førte altsaa de nordamerikanske friskaters slag. Snart efter blev der raabt til den:

„Ho—brig ohoi — hvad for fartøj?“

„Den amerikanske kanonbrig Snarler fra Boston!“

„Godt! Hvorhen?“

„Til Rio—Janeiro!“

„Vel“, sagde vor kaptein halvhøit, og raabte saa atter gjennem sit talersør:

„S. nd en baand ombord!“

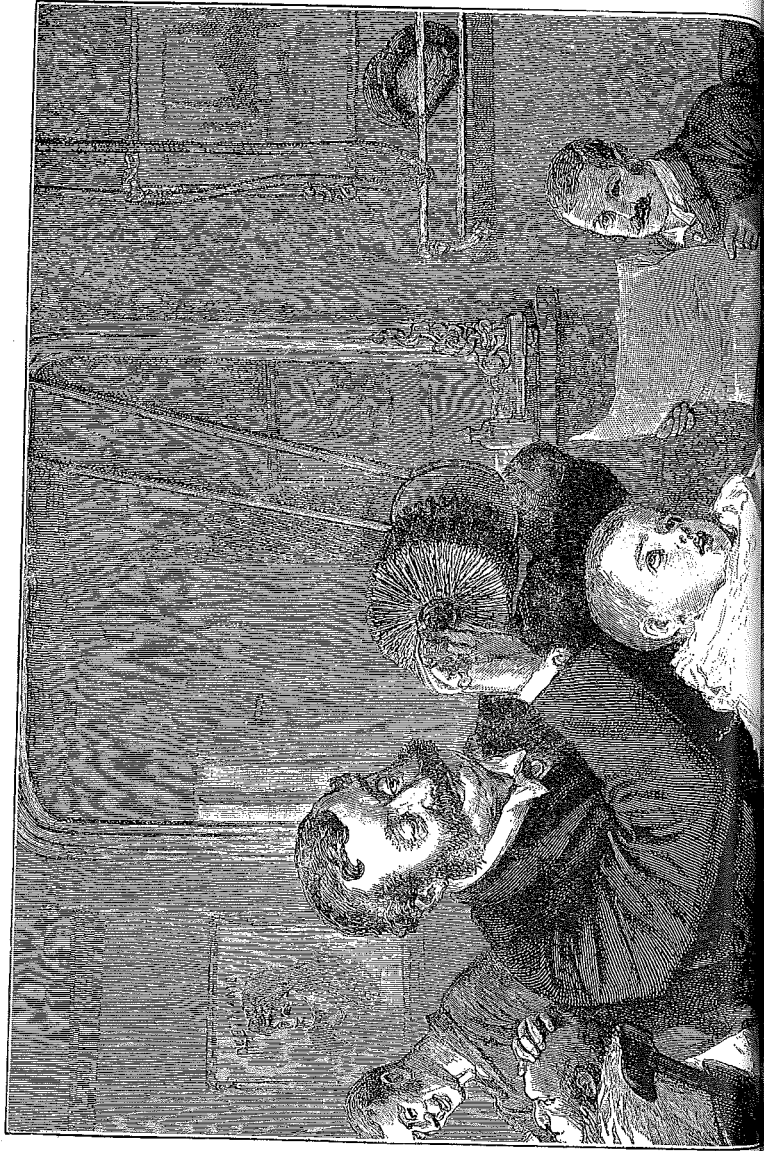
Vi ventede nogen tid, uden at den lod til at ville efterkomme opfordringen.

Atter blev der raabt til den, men — uden svar. Alt var stille som i graven.

„Det er vor mand, det kan I forlade eder paa“, sagde kapteinen. „Sjørøder værdisge, det vil blive et alvorligt arbejde. Vær sikker paa, de der ombord er ikke saa rolige for ingenting. Vi vil snart faa høre fra dem. Hver mand paa sin post. Det er nok ingen amerikaner, skal vi faa se!“

Ungsomt og majestætisk kom briggen seilende, og alt var stille, som om der ikke skulde være et levende væsen ombord paa den. Den kom nærmere og nærmere med sit amerikanske slag slagrende fra gaffelen.

Pludselig aabne den lid mod os; vi hørte, hvorledes kuglerne rammene skibs-

Etos Børstørn.

siden, pib over vore hoveder og seiede hen-
over dækket, hvor de anrettede ødelæggelse.
Jeg husker hvorledes jeg i min kampiver
streg til vore folk, at de skulde betale slyng-
lerne efter fortjeneste.

Imidlertid var begge skibe seilede forbi
hinanden; vi vendte da roret, dreiede vi og
sendte en salbe fra bagbords bredside lige
mod modstanderens bagdæk. Jeg kunde høre,
hvilkens ødelæggelse den maatte have anrettet;
larm og høie forbandelser lød fra briggenes dæk.
Piraten bragte atter sit skib for vinden; vi
vendte læsiden mod den, og vore folk stod
som fullne ulve særbdige til at sende den en
ny salbe.

Kapiteinen gav først entremandskabet ordre
til at holde sig særbdige, og straks efter blev
kommando givet til en ny salbe. Under høie
hurraraab blev der fra hele stonnertens bred-
side givet ild mod sjørøverne, og et øieblik
efter gav denne svar. Raagende for kuglerne
mod vor skibside eller strøg henover dækket;
geværkugler pib om ørene paa mig, og ka-
nonkugler slog ned og anrettede ødelæggelse
rundt om. Mere end en af vore sjælle folk
sank blødende om. I samme øieblik hørte
jeg noget brage over hovedet paa mig, og
da jeg saa op, opdagede jeg til min sorg,
at vor forbramskang var bleven sludt tvært
over. Den hang en stund og svaiede frem og
tilbage, indtil den styrkede ned. Alt var nu
indhyllet i røg. Af det fiendtlige skib var
intet andet at se end en uhyre graa ube-
stemmelig masse, som gang efter gang ud-
spyede sin ild, der lyfte en smule op i røgen
og mørket.

Midt under alt dette skulde det uhyk-
keligvis hænde, at vor rorjænger i forvirrin-
gen slap roret, og da vi var i fuld fart,
svingede skibet og lagde sig mod piratens
langside, og medens der endnu var fuld for-
virring ombord hos os som følge af forbram-
stangens fald, styrkede en hel flot fiender,
det kunde vel være en femti, lig djæble over
i forenden af vort skib og gav sig til at
hugge islytter taugverket. Vi styrkede straks
mod dem, og snart var vort hele entremandskab
fremme for at drive dem væk. Der blev en
fortvilet kamp. Jeg gysede endnu v.d at tænke
derpaa. Tilslut lykkedes det dog vore folk
at jage sjørøverne overbord, efterat omtrent
halvparten af dem var dræbte og saarede;
selv havde vi ogsaa lidt et stort tab. Saa

hurtig som mulig fik man atter orden om-
bord, og kampen kunde paany fortsættes med
mere ro.

Sidtil havde den fiendtlige brig mærkelig
nok ikke lidt nogen betydelig skade. Den lod
nu sine mersseil fylde og begyndte langsomt
at glide forbi os i den hensigt at lægge sig
tværs foran vor haug. Da rammede et hel-
digt skud dens falkemast, som knagende gik
over paa midten. Vi udstødte et jublende
hurraraab, da den høie mast med et vældigt
plask styrkede i sjøen, saa vandet sprøitede
høit til alle kanter, og nu beahndte piratens
ild at sagtnø noget.

Ikke længe efter saaes en mistænkelig
røg at komme op fra dens hovedluger; røgen
blev tykkere og tykkere og blandedes snart
med gule flammer, som man søgte at slukke
med strømme af vand. Vi fortsatte imid-
lertid vore anstrengelser og sendte skud paa
skud mod den. Tilslut steg en høi, mørkerød
ildspise op fra det fiendtlige dæk, den greb
mere og mere om sig og udbredte sig efter-
haanden til seil og taugverk, som snart stod
i lys lue. Ogsaa inde i selve skibet fik ilden
overhaand; vi hørte dens knitren og spragen
og saa tilslut røde flammer trænge sig ud
igjennem kanonportene. Kanonerne blev
glødende og affyredes af sig selv under tor-
denbrag, medens ilden og røgen hævede sig
taarnhøi mod himmelen. Røggen var nu
et eneste flammehav, og dens sidste stund
nærmede sig med raske skridt. Mandskabet
gjorde et sorgjædes forsøg paa at slippe i
baadene, og under bestræbelserne for at redde
livet begyndte de uhykkelige at kæmpe ind-
byrdes, medens skibet sank dybere og dybere.
Endnu hævede endel af de brændende maste
sig over vandet, men saa var alt forsvundet
i dybet. Den sorte pirat, hine farvandes
skræk, var ikke mere.

Et natligt eventyr.

In valter søndags eftermiddag tog jeg
mig en tur opover landet fra en af
vore mindre kystbyer. Det var i slut-
ningen af januar, sneen dækkede markerne,
som lyfte og gikrede i den nedgaende sols
straaler, og skjønt det var kolde, var det
behageligt at vandre, og jeg gik og gik, til
jeg var kommen en hel (nok) mil fra byen.

Jeg var bleven sulten og søgte nu ind paa en gaard for at faa mad og hvile lidt. Da jeg en time senere skulde begibe mig paa hjemveien, var det blevet mørkt.

I nærheden af gaarden laa byens kirke, og veien gik langs kirkegaarden, men laa lidt høiere. Det var begyndt at sne, og nede ved kirken kunde jeg neppe se en haandsbred foran mig. Ved en fremspringende gren blev huen rebet mig af hovedet, og som jeg høier mig ned for at søge efter den, gaar jeg et par skridt fremover, træder feil, og bums gaar jeg paa hovedet i — en aaben grav.

En stund laa jeg stille ganske forstumlet; jeg havde stødt mig i siden og var bleven aldeles vaad og tilsmudset, da hører jeg pludselig, at der rører sig noget nede i graven. Var her levende væsener?

Jeg famler mig frem, strækker hænderne ud og griber fat i noget loddent, det er en sau. Jeg havde saaledes en lidelsessælle, den var ogsaa faldt ned i den aabne grav. Men hvad skulde vi gjøre? Bente taalmodig til der kom nogen efter landeveien, til hvem jeg kunde raabe. Tænk om der ingen kom, og jeg maatte blive der hele natten; vaad som jeg var, vilde jeg blive aldeles stibfrossen. Jeg gjorde et par frugtesløse forsøg paa at komme op, graven var for dyb.

Efter en halvanden times tid hører jeg nogen komme støiende og leende nedover veien, det maatte være nogle unge piger.

„Hjælp, hjælp! jeg er falden ned i en grav!“ raabte jeg, da de var lige i nærheden.

De udfødte et forfærdeligt skrig og skryttede affted i bild flugt; de troede vel, at de døde var vaagne i sine grave.

Der laa jeg fremdeles i graven og ventede. Efter en halv time hørte jeg atter folk oppe paa landeveien, jeg skreg paany, men hørte kun en ilsom flugt som svar.

Hvad skulde jeg gjøre? Min stilling begyndte at blive betænelig.

Efter en tids forsøg hørte jeg igjen skridt og paa stemmerne kunde jeg forstaa, at det denne gang var voksne mænd. Jeg raabte paany; de stansede, gik ind paa kirkegaarden og hen til graven. Jeg fortalte dem om min hjælpeløse stilling og bad dem hjælpe mig. En af dem gik da op til gaarden efter taug og lygte, og saa blev taugene hejset ned.

Jeg bandt da først sauen til tauget, men sagde intet om det. De træk og halede, men da de fik se en sau komme op iskebenfor en mand, blev de saa forfærdede, at de slap taugene, og sauen kom skryttende ned igjen lige i hovedet paa mig, saa jeg fik store buler.

Jeg maatte nu forklare sammenhængen og saa kom omsider baade jeg og sauen op. Jeg fik nu en heft paa en af nabogaardene, men det blev langt udover natten, inden jeg naaede hjem i en temmelig ynkelig tilstand.

Se, det var mit natlige eventyr.

Med eller uden Jesus.

En ung tykt teologisk kandidat havde holdt en prædiken, som efter hans egen mening var ganske fortrinlig. Han blev derfor meget forundret, da han spurgte en gammel, ærbørdig prest om, hvad han syntes om prædikenen, at han da fik at vide, at den var meget daarlige.

„Hvad har De da at udsætte paa den?“ spurgte kandidaten. „Jesus var ikke i Deres prædiken“, svarede presten. „Jesus var ikke i min tekst“, svarede kandidaten, „man kan ikke altid tale om Jesus; man maa prædike over det, som staar i teksten.“ „Unge ven, ved De ikke, at alle veie her i Tyskland fører til veie, som ender i Berlin?“ „Det er rigtig“, svarede kandidaten. „Nu vel, saaledes er der ogsaa i hver tekst i den hellige skrift en vei, som fører til bibelens hovedperson, og han heter Jesus. Naar De nu tager en tekst af bibelen, saa maa De først spørge Dem selv, hvilken vei fører fra denne til Jesus, og naar De saa prædiker, saa maa Deres ord pege klart og tydelig paa den samme Herre og Frelser, for en prædiken er ikke til betegnelse, naar Jesus ikke er i den.“

Ved, som om intet arbejde vilde hjælpe, og arbeid, som om ingen bøn vilde hjælpe. — [Augustin.

Bønnen holder jeg for at være sterkere end djævelen selv; hvorledes vilde det ellers for længe siden have seet ud med Luther? — [Luther.

Fra et menageri.

[Med billeder.]

Alle i byen skulde bort og se paa menageriet; dette havde mange fremmede dyr at fremvise, som de fleste af steds folk hidtil blot havde seet paa billeder. Der var en elefant og en løve, to tigre og en leopard, en sjakal og en hyæne, en hel flok ulve og abefatte baade med og uden haler; mest indtryk gjorde dog kanske de vældige kvælerflanger, som endog menageriets eier slyngede om sit legeme.

German havde været der baade to og tre gange; han kunde aldrig se sig møt paa de vilde dyr. En gang havde hans far betalt for ham, og to gange havde han faaet penge dertil af onkel. Nu var han atter for fjerde gang i menageriet sammen med flere skolekammerater; denne gang havde han faaet penge ved at sælge nogle sjældne frimerker, som han havde.

De andre gutter følte sig en del bange, da de pludselig stod ansigt til ansigt med saa mange vilde dyr; vistnok var disse indenfor sterke jernsprinkler, men de var saa urolige og forsultne at se til, at det ikke var rart, at den, som ikke før havde været paa et menageri kunde blive bange. Især var ulveflokkens urolig af sig, og da nogle stykker raat fjød blev stukne ind i deres bur, kastede de sig over maden med en graadighed, som man vanskeligt skulde se magen til. Abefattene var de af dyrene, som saa mindst farlige ud, men heller ikke dem maatte man komme for nær hen til, da de baade kunde bide og fløre. Vækst af alle dyrene var den store løve, som stolt og majestætisk vandrede frem og tilbage i sit bur; det var ikke vanskeligt at se, at den var dyrenes konge.

De fleste af gutterne var som sagt noget bange, især i begyndelsen. Men saa var German til gjengæld modig nok, han havde jo tre gange før været paa menageriet og følte sig næsten hjemme der; med en vis overlegenhed kunde han vise de andre omkring og fortælle den ene historie efter den anden, som han havde hørt om dyrene.

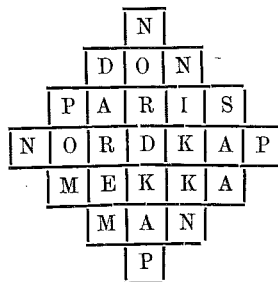
Gutteflokkens havde taget alle burene i oiesyn og var stanset foran løveburet for endnu engang at betragte det prægtige dyr,

førend de forlod menageriet. Da begyndte German for at vise sit mod at stifte sin paraply et lidet stykke ind i løvens bur. Ingen af menageriets folk var netop i nærheden; ellers var der nok straks blevet sat en stopper for saadanne paafund. Løven vandrede imidlertid usforstyrret frem og tilbage og syntes ikke at bryde sig om gutten og hans paraply. German blev derved mere dristig, stak gang paa gang paraplyen langt ind og forsøgte at tirre og erte dyret. Flere af hans kamerater had ham om endelig ikke at gjøre det; men han hørte ikke paa dem. Tilslut var det dog forbi med løvens taalmødighed. Hidtil havde den ikke engang synes at lægge merke til gutten, men tilsidst lagde den sig ned og begyndte at se bortover mod ham; men German blev ved paa samme maade. Da gjorde løven pludselig et voldsomt sprang hentmod gutten, som bragte ham til med et forfærdelseskrig at styrte tilside, saa det forbitrede dyr blot med sine skarpe klør fik sønderrevet hans jakke en del bagtil.

Brølen blev løven liggende indenfor de sterke jernsprinkler, snusende af vrede. Menageriets folk kom sturtende til, og German, som var aldeles hvid i ansigtet af angst, skyndte sig saa hurtigt som muligt at komme ud med sin sønderflængede jakke.

Opløsning paa gaader i nr. 4.

Diamantgaaden.

Bogstavgaader: 1. Lisjaban. 2. Balparaiso
3. Kongsvinger.